

simbol, idol za svoje, kakor je za nas moj Karantanec?« — »Nič hudega, ste pač počistili s praznim upom. Sem si koj mislil, ko ste mi omenili avtorja domneve.« Karlu je bilo sicer žal za resnico, a mu ob njej ni odleglo.

* * *

Spet se še vrača na vrh, se pogovarja s pisateljovo vdovo. Opazuje šolske otroke, ki so prišli tja na poučen izlet, a z blatnimi čevlji tekajo po pisateljevi sobi. Karantanca so že zdavnaj sprejeli v učni načrt. Še se sprašuje, kaj ga žene, da vztraja pri raziskovanju, posebej kadar se noči raztegnejo ob drobnem tisku opomb, ki jih pregleduje. Potem se domisli, morebiti pa se je Karantanec, ta imenitni poznavalec človeških duš, zmotil in njega, Karla, ob prvem srečanju napačno presodil, ko je rekel: »Takšne ljudi imam rad, ki niso zvedavi!«

Ko to razmišlja, mu roka v strojček zapiše to, kar misli: »Ne vem, še ne vem,« si pravi.

Bogomil
Fatur

Pesmi

ELEGIJA   ne verujem
                 geologom arheologom

ko bodo čez tisoč let čez dvajset tisoč let mogoče
nekje na neki neznani obali
brez sledu po človeškem življenju
(morda je tam eksplodirala vodikova bomba)
našli bedno posušeno koščico
mojega telesa

ne zaupam
ne verujem ne verjamem
da bi vedeli
arheologi tistega časa
da bi slutili
kako so moje telo použili
plameni
dvajsetega stoletja
in je ostala samo tista drobna
posušena
koščica

kako naj bi pomislili
geologi arheologi
na solzé trpinov
ki so pretrpeli vse muke
prehodili
vse postaje
na svoji trnovi poti

kako naj bi pomislili
na razbeljene klešče
na rešetke na ječe
na nože in kije na puške
na križe
na vse tiste
ki so padli kot žrtve pod bodali in streli
klavcev

o ko bi bilo mogoče
izločiti eno samo solzo
iz trpljenja stoletij
in jo shraniti pod vzglavjem zgodovine
ob nogah vekov
rešiti izpod kopit apokaliptičnega jezdec
časa
in bi jo po tisoč letih po dvajset tisoč letih mogoče
nekje na neki neznani obali
geologi arheologi
potapljači oceana
izvlekli kot biser iz školjke
iz dna morjá

da bi se zableščala
kot biser
in zaplamenela

kot biser
in sijala na vekove vekov

kajti od vekomaj so bili mučenci
v vseh časih
so jih bičali so jih kamnali
in streljali
in pribijali na križ

ali je mar v humani dobi
dvajsetega stoletja
drugače

roké naših sovražnikov naših mučiteljev
nam na glave potiskajo trnove vence
koliko je gubcev
koliko je nazarencov
prek čela drsijo srage žrtvovane krvi

vendar nikoli
nam ne bodo iz prsi iztrgali
naše duše naše pesmi
skozi vekove vekov

to je naša solza
naš biser
naša školjka
iz morja
tisočletij

čez dvajset tisoč let mogoče
je zapisal srečko kosovel
bo prišel geolog in bo raziskoval
o ko bi takrat pomislil na nas
geolog arheolog
in bi mu na obrazu zasijal
blag smehljaj
en sam smehljaj
drobec smehljaja
prgišče smehljaja
v spomin
in za tisti smehljaj
neizmerno daljne
prihodnosti
bi se vsak izmed nas
rad žrtvoval
rad pretrpel
svojo smrt

dvojno smrt
tisočero smrt

kajti vedel bi
da ni umiral zaman

POVABILO NA POT

pojdiva
ljubezen moja
odidiva

iz tega sveta
kjer se kotijo
gadje
nasilje in napuh
objest laž rop krivica
prevara in poniglavost
malik trinoštva

kot je nekoč za neko drugo dobo
dejal župančič

iz tega sveta
pojdiva odidiva

to je svet podlosti
ki ne trpi ljubezni ki ne trpi ljubezni
ki ne prizna pravice

razpusti črne kite moja ljubljena
bosonoga odidiva
držim te za roko
ljubezen moja pojdi z menoj

genij poezije
baudelaire
je v prečudoviti pesmi
invitation au voyage
povabilo na pot
izsanjal
blaženo deželo
urejenosti in lepote
spokojnosti in razkošja in slasti
raj

*là tout n'est qu'ordre et beauté
luxe calme et volupté*

pojdiva
 ljubljena moja
 odidiva
 odtod

odvrziva ta svet kot grde sanje
 umriva zanj živiva za najino ljubezen
 ne stopajva čez trne bosonoga
 naj sapica nežna ovije najini glavi
 pobegniva ječi stopiva v deželo prostosti

*là tout n'est qu'ordre et beauté
 luxe calme et volupté*

pojdi z menoj moja ljubljena
 dokler ne bo daleč daleč
 svet podlosti
 in čas poniglavosti

glej
 pred nama se odpira prostrano in belo morje
 prostrano in belo morje
 prostost brez konca in kraja
 brezbrežna
 prostost
 in v njej
 ti in jaz in ljubezen najina

za mojim prstom upri pogled
 tam na obzorju sinjine
 drobna zvezda
 otok blaženih
 kjer zelenijo trave
 se rose bleščijo
 tam je ptica tišine
 tam je raj

zbogom podli svet za vekomaj

REQUIEM

ah ne govorite mi
 kogar bogovi ljubijo
 umrje mlad
 in niti
 dovolj je živel
 kdor je za domovino umrl

ah ne govorite mi
praznega tolažila
votlih besed

eno vem
za njim je ostala jama
globlja od tiste v katero so ga zasuli
neizmerno brezno

in nobenega krhkega neba
in besed
ne bomo mogli zgraditi
nad njegovo smrtjo
da bi bil v njem prisoten
vsaj dokler mi živimo

naše življenje bo po njegovi smrti
kričeči molk

njegov grob
nam zavezuje dušo

2

moj mrtvi prijatelj moj drug
vsi moji čuti pripadajo življenju
gledam poslušam tipam
hkrati s studencem na livadi se pregibljem tudi sam
pišem pesmi
in morda preišlujem o smrti
vendar živim živim
v usta sem vtaknil travnato bilko in jo žvečim
zvečer mi na trepalnicah trepečejo luči mesta
ljubim
ljubim tebe življenje tebe
in svojo ljubljeno
misel nanjo pokrije z mehko rokó
ves moj nemir vso mojo bolešt

ljubim pomlad ljubim vsa čuda življenja
to so moje stvari to so moje ljubezni
in nobena druga stvar na tem svetu mi ni tako tuja
kot smrt

to sem ti moral povedati
moj mrtvi prijatelj
moj drug